

JUTARNJA KRONIKA

zbogom

zla konačnost ili možda molba
dobro skrivena iza vedrih boja

zbogom

a samo smo popili kavu
i čašicu lozovace
i rekao sam ti nekoliko puta
kako si ljupka i luda
poželjela si mi pogibiju
sudar vlakova brzog automobilistu
kaznila me rubrikom danas se dogodilo
pomislih kako možda uistinu
ječe trublje i diže se prašina
zabunom da sam u sobi s telefonom
okružen šalicama i kucanjem poštara

stvari su sređene
novine su javljale doduše o nekom ratu
ali odluka je bila da nas se ne tiče
pa se i poštar kucnuo s nama
a onda je trebalo otići u podrum preko
puta
po novu bocu rakije i sačekati dolazak
vlaka

VEĆE S PRIJATELJIMA

blijedi i uspavani
(rastirenih očiju bjelokost)
odsutni stvarno bez veze
naktapajući o noćnom autobusu za
zadar

hamleti promašeni lovci na tigrove
poznavajući se predobro
meausobno i onako drugačije
strašno osvjetljeni jedinom reflektorom
u vrtu gostionice
bez veze bez veze bez veze
sam nas je pakleni vrag kurvanjski
dovukao večeras ovamo
gdje su kotleti tako ukusni i sočni

nekolicina već otputovala u nepoznatom
pravcu

zar se dovijeka klatiti među fukarom
izlagati se bjesomučnom asfaltu
udobnim kino dvoranama
sunčanim sobama s pogledom na
tvornice

još gutljaj vina zalogaj kruha
pa da odemo i mi

dečki dečki
tko zna kakvi smo mogli biti

kokonima i dave hirshu
i sve se pažljivo prazni
ponestaje sad ovog sad onog

matere zovu s prozora na večeru
a tu se oblače košulje
radi sve ono što kino traži
ili neki restoran
ili obična šetnja

vječna nada da je to zadnje doviđenja
i veli se zbogom i zbogom
laže se pomalo
i ljubi obavezno
soba se opije ili ne
svejedno drugi dan tvrdi
da je vrijeme ispočetka
i tako već milijun ljeta
u nekoj sobi uvijek drevne igre

ČOVJEK IZ RETORTE

kako je to fina ah kako divna stvar
stvar — čovjek stvar — čovjek
kemija i fizika spojevi i padovi
plastične aorte
ponosim se ja sam čovjek iz retorte

OPROŠTAJ S GOSPOM OD SMIJEHA NEKA SOBA

zbogom

kao da silne se vojske okupljaju
i kao što je red na svakoj slici
dragana probljednoga
njegovanim noktima ostavlja vitezu
krvav spomen
da mi se živ vratiš
bedra su mi nestrpljiva znaj
i nevjerna k tome

nalik je svijetlom kvadratu
i nevinom prozoru
pomno izrešetkanom napolju
zvuci brzih motora i pogrbljene djece
razlajana pseta ofucane dlake
sparno i bolno viđenje žena

tu pljušte neke lažne kiše
govori se o smislu bedrima

nikad da me snađe neki mali kvar
ta nauka mi mati
a dragi je tata prošao mnoge kontrole
baš sam tip od krasne sorte
ponosim se ja sam čovjek iz retorte

šine i mine
zglob i grob
nebo i bog

opasna opasnost
oh strah me strah

ne ne bježim ali gdje ste gdje
ja samo malo mrtav ležim
i zbijam šalu
odbijam napad tuste kohorte
mrtvački mrtav od daske do daske
barem ću služiti za naturae mortae

REKOŠE NAM DA JE SVE TO BILO ODVIŠE GADNO

tako je to bilo
riječi riječi
spaseni smo bili tko ne vjeruje
tko podriva čvrsto zide
čiji je to prst u rani

svemogući zar je ovo oh
oh oh oh oh

klipši lijepi crkavaj dostojno
gle te bitke čuj te vijesti
pa stvarno nije loše
putovanja udobna brodovi
avioni tramvaji vlakovi
svih vrsta
zbilja zbilja nije loše

onda smo imali cijele rečenice
prošli smo propisanu stazu
lagano bilo je to dražesno

natjecanje od opatije
koja je samo zanosno vrištala
do otoka s ugladenim zmijama
naposljetku smo vjerovali
baš smo vjerovali
a kad smo konačno pokazali krvavi prst

rekoše nam da je sve to bilo odviše
gadno

JUTARNJA KRONIKA

jutarnja kronika plač mitske sirene
male majušne tankovite mačkice
žurno žurno jer šef je opak
i može se svašta ružno zbiti

klap klap klap
toillete lijevi i desni rubnik podesiti

zatim biti vešt i marljiv
s jednim uhom slušati glazbu
s drugim okom zaletjet se na more
mahnut nožicom glavnome na pozdrav
oh on će to razumjeti
i neće praviti pitanje
a to je svakako važno
kad je dan očajan i nema nade
da će ikada završiti

MLAKA KIŠA

od jezera do čudnog
ugla ulice kakva
divna vlaga
tu gle neprestano alge cvatu
pupaju zaljubljenici

kroz kljasti drvored
usred grobnog grada
mlaka kiša
mlake tek ostavlja
kloake ljupkih dama
i gvozdene gospode
na juriš se spremaju
pūt ozarenog neba

u mokrom pravcu
gomila potrči
da se utrpa
u srebrni zvuk
a voda sve manja
sušom prijeti
živčano doba
pokisle blještave svite

ODA DROLJI

veče kad smo opaki
i htjeli bi izvan sebe
šetnja nalik šprinterskoj trci
s postajama kod
privlačnih krčmi
sasvim iznenada
nimalo nestvarna
stvorila si krvavu mogućnost
i ne hajući za to
lako ćemo sve izgaditi
nemaj brige nedjeljno ćeš jutro
dočekati kao jaganjac božji
divne si riječi kazivala
i moju hlepnu za krvlju
ukrasila dirljivim spolovilom
umjesto metka našao sam sisu
kama se rastalila u tvojoj tajni
ni znala nisi kakav si
bogomdani pjesnik
od tvojih stihova
umirale su i prije mene
legije vojnika i pijanaca
a kako si stravično zbiljska
mogla bi zaluditi i one zalutale

SRBA IGNJATOVIĆ

FANTAZIJA O SLIKOVITOM SVETU-SVESTI

...Evo reči koje se rascvetavaju iz oskudnih zabeležaka o fenomenu fotografije i fenomenu slike. Te kratke notice, prionulz na papir oktobra 1963, kako govori zabeleška na margini, kreću se, i sada obnavljaju u novim spregovima, po izvesnoj vlastitoj logici koju autor ove rekonstrukcije name-rava samo da sledi...

Kratko vreme, trenutak tek, načelo fotografije bejaše načelo tačnosti. Radosna li-